

სახალხო გაზეთი

სურათებიანი დამატება

გაზეთის № 89.

კვირა, 22 აგვისტო 1910 წ.

დამატების № 15

კ ა მ ე ა ნ ი

ვადევილი 1 მოქ. გად. ა. გრაშაშვილისა.

მრგობელი პირნი:

- კოლა.
- ელენე.
- გიორგი.
- ტასო.

(ეგზე ხელს გაირტყამს და კოდოს მოჰკლავს) მხოლოდ არ ვიცი როგორ მოვახერხო ყოველივე ე.წ. მგონი ლექსად უფრო უკეთესი იქნება: რითმა, მუსიკა, პოეზია ბევრსა ნიშნავს. აბა, იქნება ლექსიც შევსთხო. (დაჯდება სკამზე წკეპლით სწერს მიწაზე და მარცვლებს ითვლის)

ნ. მ. შაბუნია-ცაგარლისა.
† გარდაიცვალა 16 აგვისტოს 1910 წ.

სცენა წარმოადგენს ხეივანის მიყრუებულ ერთ კუთხეს: შუაშიქლი-დი ვერხვის ხეა, ძირს ბაღის სკამი, მიწაში ფეხებით ჩარტობილი აქეთ იქით მოსხანს ხეივანები, კუნძები, შეფოთილი ხეხილები, ყყავილისა და იასამანის ბუჩქები, რომელნიც ჰყვავიან. ფარდის ახდისას მზე ნელ-ნელა ჩადის რომლის შუქით ხის მწვერვალნი ვარდის ფრად არიან დაფერილნი. ცოტა ხნის შემდეგ მთვარე ამოდის.

გამოსვლა პირველი

კოლა. (შემოდის ჩქარის ნაბიჯით და აქეთ-იქით იფურცება. ახალი სასაფხულო ტანისამოსი ატყვია, სურავს თუთია ქუდი, ხელში წკეპლა უჭირავს). მადლობა ღმერთს, ჯერ არ მოსულა, მე პირველი მოველი აქ... ახ, რა სასიამოვნო ნიავია... (შოისდის ქუდს და ხელს გადისყამს თმაზე) გადავწყვიტე თმა აღარ დავიხუტუქო. ეს რაღაც ჩვეულებრივია... შაბლონიური. თუმცა ერთის მხრით კი კარგია, როცა პაემანზე მიდიხარ უსათუოდ უნდა დაიხუტუქო თმა, თორემ დაინავსები... ამასთანავე უფრო პოეტურიცაა. წარმოიდგინეთ ერთი რომელიღაც პოეტიც კი ასე ეუბნება თავის სატრფოს:

ოდეს შენთან ვარ და ვისმენ შენს ხმას,
ესტკებები სიამით,
ბედნიერ წამით
და მსურს დავაკვდე შენსა ხუტუქ-თმას.
იქ ვგრძნობ ჯოჯოხეთს საღაც შენ არ ხარ.—
რა დავაშავე?... რისთვის მიყვარხარ?!..

არ მაგონდება გოგებაშვილმა სთქვა ეს თუ აკაკიმ? (იგონებს) ეჰ, რა საკიროა? დიდი ხანია რაც მოვიშორე აკაკიებრივ და ბაკაკიებრივ. თუმცა პაემანზე წასვლა ისევე ძნელია, როგორც ბერძნულ ენის ეგზამენი (დადის). დასწყევლოს, ღმერთმა დღეს სულ რაღაცნაირათ მაციებს და მაცხელებს. თითქმის ნახევარი გირვანქა ქინაქინა დავლიე. (სეკიფხუფად) მე ისე ვუყურებ ღმერთს ჩვენ შეხვედრას როგორც, რომელიმე წმინდა საქმის გადაწყვეტას. (კოდოს იგონებს) აი, აქ (სკამზე ხელს გაიშვავს) ჩემს ტასოს წინ მუხლ-მოდრეკილი მოუტან მას მსხვერპლად თავისუფლებას, რწმენას, ძალღონეს, სიყვარულს, სიხარულს, გულს სულს და სხვას...

„თუმც ტასოს ჰყავს დები... მე კი მისთვის ვკვდები. ყველას ის სჯობია. როგორც პანტას ბია. მისთვის ესტირი მე ის კი შევქამე!..“
(ადგება და გაიფხის) შევქამე... ღამე, ღამე, ის და მე, რამე მამე! ჩინებულია... მაგრამ ცარიელ რითმებს ხომ ვერ მივწერ, უნდა აზრიც გამოლიოდეს თუ არა? (იწყობს ახლად) „თუმც ტასოს ჰყავს დები“. ები... ები... დები... დავები... ვკვდები, ვდნები... (რა გვდარ მოიგონებს მეტს რითმებს წამოდგება გაჯაგრებულად) ნეტა ვიცოდე რას მივდ-მოვედები...

სულ ერთია ლექსებით ის ჩემს სულის კვეთებას ვერცკი მიხვდება... ისევ პროზად დაუწყებს ალერსს და პროზადვე შევატოპინებ სიყვარულის მორევში. მაგრამ გული რაღაც-ნაირად მიტოკვას... მე ვგრძნობ, რომ ჩემი ტასო ძრიელ უნდა მიყვარდეს... ღმერთმანი, ნეტა აქამდის რად დაიგვიანა? ღმერთო ჩემო, მგონი ისევ მატიკებს, ხოლერა კი არ დამემართოს და!..

გამოსვლა მეორე.

ელენე. (გამოხნდება სეიფის სიდრმეში და ჩურჩუდით ამოაბს) გიორგი... გიორგი კენკიაშვილო თქვენა ხართ?..

კოლა. (უეუკებს გაშტერებული)

ელენე. (მიუახლოვდება და უნდა, რომ მოესვიოს, მაგრამ მსწრაფად შენიშნავს, რომ გიორგი არ არის და დარცხვენილი უკან დაიხვეს).

კოლა. (რომელსაც ელენე ტასო ჰგონია, მიუახლოვდება მოსახვევად ელენეს).

არის, ის იხერი, რომ ამას სიყვარულს უცხადებს?

კოლა. არა, მოდი და ნუ გეწყინება!.. მე მეგონა ბედნიერების მიუწლომელ მწვერვალს ვეთამაშები მეთქი... ვფრენდი ოცნების სამთავროში, მეგონა ჩემისთანა ბედნიერებას ვერავინ ვერ ეღირსება მეთქი და ვერ უყურებთ? ის ნაცარ-ქექია გიორგიც კი უყვართ, პაემანებსაც უნიშნავენ, იცლიან და მერე ისიც სად?—ჩემს სკამზე, კარგია თქვენმა მზემ! (სიხუმრე, უკმაყოფილოდ გადახედავენ ერთმანეთს). დავიჯერო ტასოს მოსვლამდე არ წაეხირობა?

ელენე. (იქით) დავიჯერო გიორგის მოსვლამდე არ წაერთვია? (შეხედავენ ერთმანეთს ბღვერით).

კოლა. (იქით) ძალიანაც არ მოგერიდები... მთვალ და დავჯდები სკამზე, იქნება უფრო ჩქარა მოვიშორო. (ჯდება სკამზე).

ელენე. (დაუბღვერს და გაიწეოს განზე).

კოლა. (იღებს უბის წიგნს და ფურცლავს) შარშანდელი ეგზამენების რიგი... მასწავლებლის წერილი... ვითომ ვკითხულობ!..

ელენე. (ამოიღებს წერილს) მეგობრის წერილი... რამდენი ხანია წავიკითხე მაგრამ ეხლაც გადავიკითხავ. (შეუხა. ორთავენი გართულები არიან წიგნის კითხვაში, თან ღოყაზე სიღის ტკეცით კოლაებს ჰქვიავენ)

ელენე. (შეხედავს კოლას და რა დაინახავს, რომ იგი დამშვიდებული კითხულობს, ჰქვიავენს, წერილს მუხლებზე დაიდებს).

კოლა. (იქით) მაშ არ წაბრძანდები? კეთილი! (ამოიღებს ზაპირს, მოუკიდებს და ელენესკენ გააბოღებს).

ელენე. (იქით) იფ! რა ჰკვიანია!.. ეხლა კოლოები აღარ მიკბენენ. (ზაპირის ბოლოს იზიდავს თავისკენ).

კოლა. (იქით) აა! ბრძოლაა ქალბატონო?! ძალიან კარგი. ვიბრძოლოთ, ჰაპირის სუნისაც არ ეშინიან და ჩემი ხომ უფრო არ შეეშინდება!..

ელენე. (აღეჭებული ადგება და გაიფიქრებს, წერილი მუხლებიდან დაუგარდება, მაგრამ კოლა მსწრაფად მიაწოდებს) მერსი! მე სულაც არ მეგონა თუ ასეთი ზრდილობიანი იყო.

კოლა. (იქით) ეშმაკმა ჩამძლია. არა, ერთი ცაცმა მკითხოს რა მრჯოდა? რად ავიღე?.. მართალია თქმულემა: „ჩვეულება რჯულზე უმტკიცესიაო!“

ელენე. (იქით) არა, რისთვის მეზიზღება? ეს ხომ არაფერ შუაშია? (აღერსიანად გადახედავს კოლას და თვალთა ხედვის ისრებს გაუფრის) სწორედ რომ ვსთქვა, ერთის მხრით არა უჭირს-რა სიმპატიურია! თვალები კეთილი აქვს, ალერსიანი... თუმცა ძრიელ კი ცდილობს, რომ სასტრუკად მოიხმაროს... მე კი დარწმუნებული ვიყავი და წარმოდგენილიცა მქონდა, რომ გიორგისთანა თვალები არავის არ ექნებოდა (წამოხტება) მართლაც და ეს მეტის მეტია გიორგის მხრივ, სად ჯანდაბაშია აქამდის? (ჩქარას ნაბიჯით გაუფრის წინ).

კოლა. (ადგება და გადაადგებს ზამთრობის ნაშენს) ეჰ, ტასო კი მაინც არა სჩანს... იქნება სულაც არ მოვიდეს? რა ვიცი დანიშნული ადგილი კი მგონი ეს არის და... (დადის) მერე კი ისევ თვითონ უნდა მისაყვედუროს და ბიჭუნა დამიძახოს!.. (გადახედავს ელენეს, რომელიც სცენის სიდრმეში იტყობება). იქნება ეს ქალიც ჩემს ღღეშია? ეჰ, მებრალება, მაგრამ რას გავაწყობ?

ელენე. (იქით) საწყალი! მგონი კეთილი გულის პატრონი უნდა იყოს... როგორ იტანჯება... მაგრამ, ეჰ, რას გავაწყობ?

კოლა. (ამოიხიბება).

ელენე. (ამოიხიბება)

კოლა.) (შეხედავენ ერთმანეთს სიბრავედით, მერე

ელენე.) თავს ჩადუნავენ... ნელ-ნელა მიუახლოვდებიან

ელენე.) ერთმანეთს და შესხვადებენ).

გ. მ. გაბუნია-გაბულისა.
„ხანუმა“ როლში.

ელენე. უკაცრავად! მგონია კარგად ვერ ვხედავ!.. (დაჯდება სკამზე).

კოლა. უკაცრავად მეც... თითქმის... (იქით) ბიკოს! ჩემს სკამზე დაჯდა... იქნება უნდა, რომ აქ მოიკალათოს? (გაიფიქრებს-გამოიჭდის ბრაზით).

ელენე. ნეტა ვიცოდე რისთვის მოთრეულა აქა? ნუ თუ სხვა ადგილი ვერ მონახა სახეტიალოდ? ეს ხომ დავგიშლის? ღმერთო ჩემო! რამ სიგძე ფეხები აქვს! რასა ჰგავს წეროა?

კოლა. (იქით) ესეც პაემანზე მოსულა!! ძალიან ქარაფშუტა. უნდა იყოს ვიღაცა... თუმცა ჩემი ტასოც მოვა ეხლა აქ პაემანზე, მაგრამ რა შედარებაა? სად ესა და სად ტასიკოს თვალები? ჩემი ტასო ჯერ ისევ კუჭურში სთვლემს... ის ჯერ ისევ ქორფაა, მკვებე. მე და ტასოს სერიოზული საქმე გვაქვს: ყოფნა, არ ყოფნა!..

ელენე. (იქით) ესეც პაემანზე მოსულა!!.. ნეტა ვინ

კოლა. ჩვენ... გვატყუებენ!..

ელო. (ანუგებულად) ჩვენ... დაგვცინიან?..

კოლა. დიახ... დაახ... ეს უსინდისობა იმათ მხრივ!..

მერე, ნეტა, პირველად მაინც არ შემყვარებოდა...

ელო. თქვენც პირველად ხართ შეყვარებული?..

კოლა. დიახ, პირველად... და პირველადვე იმედის

გაცრუება... თქვენც პირველად ხართ შეყვარებული?

ელო. დიახ, პირველად... მერე როგორ შეფიცებოდა...

კოლა. მეც... მეც როგორ შეფიცებოდა...

ელო. გამიგონეთ, ყმაწვილო! შე მსურს, რომ ჩვენ

შეგობრებად დავრჩეთ... და ამიტომაც ვიპოვებ ჩემი პირველ-

ლი სიყვარულის მატყინეს (აღუგებულად) იმან ჩემთან იცეკვა

საზაფხულო კლუბში სამი კადრილი ზედი ზედ.

კოლა. იმან იცეკვა ჩემთან, კენინა პანჩურაძიანთ გა-

მართულ საღამოზე კადრილი ოთხჯერ, მონსტრი ექვსჯერ,

ვალსა ორჯერ და მაზრუკა კადევ ცხრამეტჯერ...

ელო. მე იმან ხელთათმანები და წინდები გამომართო

სახსოვრად.

კოლა. მე იმან მიფეშქაშა თავის ტუფლის ბანტი (ან-

გენებს ბანტს)

ელო. ყველა ჩემი ამხანაგები! ლიზა, კატო, ნინო მა-

რო, მილოცადნენ ჩემს ბედნიერებას... ასეთ გამარჯვებას...

თვითონ იმან მითხრა: (აჯანყებს გიჟგის) „ჩემო ელო რო-

დის შემოძლიან, რომ მარტოკა გნახო და ჩემი დახრუკული გუ-

ლი გაგინახო“... დავიპარე აქ, საათის ექვსზე და ის კი ხომ

თქვენ თითონ ხედავთ, რომ არსადა სჩანს? ეხლა ექვსი

საათი კი არა მგონი თექვსმეტისა (გაღმადგება) არა ხომ

ხედავთ, რომ არ მოვიდა? ხომ ხედავთ?.. არა როგორ მოგ-

წონს ჰა!.. (უეჭოდ, კაფა შეშინებული უკან იხვეს) აი მა-

გეთი საძაგლები ხართ კაცები!..

კოლა. რასაკვირველია... მაგრამ ყველაზე ხომ ეგ არ

ითქმის!..

ელო. ყველაზე, ყველაზე! ყველანი ერთ ყალიბში

ხართ ჩამოსხმულნი. (აღუგებულად) თუმცა თქვენ კი გეტყო-

ბათ, რომ კეთილი უნდა იყოთ!..

კოლა. ასე წარმოიდგინეთ ისეთი გულ-უბრყვილო

ვარ, რომ პირველად იმან მთხოვა მყურრო ბაღში და...

(თავს ჩადუნაჯს დაღმადგება) იცით, ჩვენ ვაკოცეთ კიდევ

ერთმანეთს განა?..

ელო. ნუ თუ?

კოლა. დედა არ მომიკვდება!.. (იგრძობება) თქვენ

ვერ წარმოიდგინთ თუ მე ეხლა რასა ვგრძნობ... ასე მგო-

ნია... თითქო მახათებს მიყრიდენ ტანში... (სტაინს) იმაზედ

ცუდი არა არის-რა როგორც ორ წელიწადი ერთ და იმავე

კლასში დარჩენა.

ელო. (აღუგებულად) აბა, რათა სტირი, ლამაზო? ჩუ, ჩუ

გენაცვალე თვალები დაგიწითლდება, დაივიწყე ის შენი

სატრფო... განა ის შენ ცრემლებად ღირს? აი თქვენ სწუ-

ხართ, სტირით... და ის კი ვინ იცის რომელ ბაღში სეირ-

ნობს არხენად... ვაუბთან... (გულად აუუუუდება) აი ჩემგან

მაინც აიღეთ მაგალითი? ხომ ხედავთ რომ არა ვსტირი...

(იგრძობება).

კოლა. შენ რაღა გატირებს?.. ნუ სტირი, ნუ!.. (ანაზ-

ღუგებულად შიშხავენ ერთ-მეორეს, გადაუხვევიან და ერთმანეთს

კონათ ამზიადებენ. ბოლოს ერთმანეთს გამაგრებულად და გაშ-

ტარებით უუუუებენ ერთმანეთს. მუუუა).

ელო. მართლა, თქვენ ვინ გიყვართ?

კოლა. ტასო ცეცხლად.

ელო. ტასო ცეცხლად? აი, ის წარმოუდგენელი კო-

კეტა? ჩემი ამხანაგი მარუსა ძალიან კარგად იცნობს. ტა-

სოს, პანსიონში ერთათ იყვნენ. ქეთოს უთქვამს ჩემთვის

ტასოს ოინები... მაგისტანა ეშმაკი ჩვენ სასწავლებელში არ
მოგვეძვეებოდა?.. ტასომ თორმეტი წლისამ დაიწყო თურმე
კორსეტის ჩაცმა, რომ უფრო თხელი გამოჩენილიყო და გულ-
მკერდი კი ასე ჰქონოდა გამოზურთული. ამასთანავე იკეთებს
ტურნურს, იცვამს ფრანგულს მაღალ ქუსლებიან ტუფლებს;
თოთხმეტი წლისამ ხომ უკვე გადაამოლა: დაიწყო ყველას
გაცნობა, ფერად-ქალღმებზე ნაწერ საარშიყო წერილების
მიღება თაყვანის მცემელთაგან და ახალგაზდა პოეტების
ლექსები, რომელთ ბევრი წილი უფრო პორნოგრაფიულია
სულ ზეპირად იცოდა. ჭია-ნაჭამი კბილები, დაღრენილი
ცხვირი... (ხიზღით) უჰ!.. აბა ის რა შესაყვარებელია...

კოლა. (გულ-უბრყვილად) ეგ ყველა მართალია?
ელო. (უუუუ ან ათხვევს) ეხლაც კი აჭერებს ყოველ-
თვის ჯიბით პუდრსა და ფერადებს.

ნ. მ. გაბუნია-ცაბაძლისა.
„ფრთხარის“ როლში.

კოლა. აა! ეხლა კი ყველაფერი მესმის?.. მართლაც,
რომ არ ღირდა ის საძაგელი ჩემს მეუღლედ გამეხადნა.
(ტრაგიკულად) ოჰ, ზეცის ძალნო! მე შევცდი... მაგრამ ყო-
ველ წუთს გავითვალისწინებ ჩემს შეცდომას, ჩემს მოგო-
ნებას, ჩემს იმედს და ჩემს იდეალს; იმედს დაკარგულს
იდეალს მსხვრეულს!..

ელო. დასცხრი! ჩემო კარგო! თქვენ ჯერ ისევ ახალ-
გაზდა ხართ, თქვენ ცხოვრება წინ გიძევთ და სანეტარო
მომავალი გელით.

კოლა. არა, არა ტყუილად მანუგეშებ! მე მხდალი
ვარ, მჩვარი ვარ... არა ღირს ჩემი გამოკიდება.

ელო. მე თქვენ არ დაგტოვებთ!..

კოლა. (გამოაჩთმევს ხელს) თქვენ ისეთი კეთილი ხართ,
ისეთი მომჯადოებელი რომ... არა, ან თქვენ რაღათ აირ-
ჩიეთ გიორგი კენკიაშვილი?.. დაიცა... დაიცა... მე იმას
მგონი ვიცნობ. ჰო, როგორ არა... აი, იმ მიკიტის შვილი,
შლევგანი... ის ჯერ თხუთმეტი წლისა არც კი იყო, რომ
ქალებთან ხეტიალი და არშიყოზა დაიწყო, ერთმა ქალმა
სილაც კი გააწნა ნეკზედ კოცნისთვის. ასე წარმოიდგინეთ
ულვაშებსაც კი იპარსავს—რა არის, მერე უფრო გაზზეკილი

ამოუვიდეს... ეხლა კი დააქვს ყოველთვის უბით სარკე და სავარცხელი. უკაცრავად თქვენთან და ცოტათი ცანცარაც გახლავთ. მაგისთანა ადამიანებს განა შეუძლიან წმინდა სიყვარული?

ელა. ყველა ხომ შენსავით სიმპატიური არ არის?

კოლა. რასაკვირველია, ყველა ხომ ისეთი გაუთლელი და გაურანდავი არ არის როგორც თქვენი გიორგი კენკიაშვილია.

ელა. როგორ თუ ჩემი გიორგი? თქვენ გინდათ, რომ გამაჯავროთ?

კოლა. სულაც არა!.. აბა ერთი მიბასუხეთ სად იყვნენ ჩვენი თვალები როცა თქვენ გიორგის ირჩევდით და მე კიდევ ტასოს? არა ერთი კაცმა მკითხოს რა ვპოვე მე იმის ქროლა თვალებში?

ელა. ვის უჯავრდებით მერე? ტასოზე მე არაფერი მითქვამს ცუდი? პირიპიკით ის ლამაზია, კობტაა, კაცების მომჯადოებელი და სხვათა შორის თქვენიც!..

კოლა. (გაგანახდება) მე კი, ვამბობ, რომ ტასო ტიკინია, მატლურია და არა ქალი. ის არც ისეთი ლამაზია, არც ისეთი კობტა როგორც (აღქანით გადასვდავს ელას)... როგორც თქვენ... დიახ, დიახ! თქვენ ბევრად სჯობიხართ ტასოს, თქვენ ისეთი თვალები გაქვთ როგორც ლოღნოშო, ისეთი ტუჩები გაქვთ, როგორც გახაფხულის ალუბალი, ისეთი ხუჭუჭი თმები როგორც ტოროლას ბუდე... ცხვირი, ხომ ნამდვილი კლასიკური ცხვირი გაქვთ... ტასო კი... ნამდვილი ხელოვნური ფიგურაა... რასა ჰღელავთ? თქვენს მზეს ვფიცავ, რომ ეს ყველა ნამდვილია!..

ელა. სასაცილოა ღმერთმანი! რათ უნდა ვღელავდე, როდესაც მაგეთ ქებათა-ქებას მასხამთ. ჰო, მართლა ჩვენ ერთი-მეორეს ძალიან დაუახლოვდით და ერთმანეთის სახელები კი არ ვიცით.

კოლა. (ხელს გაუწვდის ამაყად) ნიკოლოზ კირკიტაძე.

ელა. ხა, ხა, ხა, ხა, რატომ ვერე მოწაფესავით წამოიძახე (აჯავრებს) „ნიკოლოზ კირკიტაძე“. თითქოს სამღრთო სჯულის მასწავლებელი გვითხავდესო.

კოლა. მაშ, როგორ?..

ელა. (აღქანით) პირდაპირ კოლია, კოლიჩკა...

კოლა. (თავს ჩაღუნავს სიამოვნებით) თქვენ რა სახელი?

ელა. ელო!

კოლა. ელო, ჰმ... ელო... ახ რა მშვენიერება!

ელა. (თითს დაუქნევს) მოდით აქა, ჩემთან... მომიახლოვდი... კიდევ, კიდევ... ჰო, ვერე.

ელა. (დაუჭერს ხელებს) მაშ, ასე, კოლიჩკა, ვიყვნეთ მეგობრები... ნუ ხარ მაგეთი გულ-ჩახვეული... გამხიარულდი.

კოლა. მოწაფე რა დამიძახეთ?

ელა. კარგი... კარგი აღარ გაგაჯავრებ.

კოლა. სიტყვას მაძლევ?

ელა. შენ მაძებ, ჩემმა მზემ!

კოლა. რა სასაცილოა და... წელან კი როგორ ბრაზით უცქეროდით ერთმანეთს?

ელა. ხა, ხა, ხა, გამოტყდით, რომ თქვენ მე გეზიზღებოდით... მლანძღავდით.

კოლა. მართალია!.. ასე წარმოიდგინეთ ქარაფშუტაკი დაგიძახე.

ელა. არც მე დავაკელი, ჩემო კარგო, მე შენ წერო დაგიძახე.

კოლა. (ეწეინება) როგორ თუ წერო?..

ელა. რაო? შენ ბედავ და სწყურები კიდევ?..

კოლა. წერო ხომ ცუდი ფრინველია.

ელა. ჰო და რა გქნათ? მართლა ხომ წერო არა ხარ? მე მხოლოდ შენი ფეხები შევადარე წეროს... ეჰ, თავი დავანებოთ ამაზე ლაპარაკს... მაშინ, ხომ ერთმანეთს არ ვიცნობდით? ეხლა კი იმედი მაქვს, რომ ამ საღამოს ჩემთან იტყვევებთ ვალსს.

კოლა. თუ გინდა ეხლა ვიტყვაოთ... (თამაშობს).

ელა. (შეაყენებს) დაიცა... გეყო, აბა ეხლა რა დროსია?

კოლა. ღმერთმანი ელო, ეხლა, ისეთ გუნებაზე ვარ, რომ ლამის ეს სკამი ამოვგლიჯო ამ მიწიდან.

ელა. სულელი! მერე რაღაზედ დავსხდეთ?

კოლა. თუ გინდა აი, ამ ხეზე აიდე, ავცოცდე სულ მალლა... მალლა კენწეროზე და იქდან ტყაპ! შენ წინ გავეჩდე...

ელა. აბა რაებს ლაპარაკობ? შენი ფეხები ჯერ კიდევ საჭიროა ვალსისთვის. აი, რას ვეტყვი თუ მაინც და მაინც გსურთ რომ მასიამოვნოთ წადით და აგერ ის ისამანი მომიწყვიტეთ.

ი. გრიშაშვილი.

(დასასრული იქნება)

ნ. შ. გაბუნია-ცაბარლისა. („ხამფერას“ როლში).

№	№	№	№	№	№	№	№	№	№	№	№	№	№	№	№	№	№	№	№
ქ. ა. და ი. ალუვაანის																			
+ მოსკოვის საზაფრო სახლი. +																			
აქვე მთავის პარტივემულ მუშტარს, რომ ის შეუთანხმდა																			
საბა მაროჯოვის ფილს და კომპ. მოსკოვში																			
1 ივლიხიდან ჩვენს მაღაზიაში																			
ტფილისი, სსსსდის ქუჩ. ტელ. № 477.																			
ფ. ფ. გაბუნია ახალი განყოფილება ფ. ფ.																			
სადაც საგანგებოდ გაიყიდება ნაკვალავის სამანუაქტრო																			
საქონელი																			
საბა მაროჯოვის ფილისა და კომპ.																			
საქონელი იყიდება სადამრიკვ პრეისკურანტების და-																			
ხეშში. (4 5-2)																			